

ningerne, saaledes som de findes i Landetaten, hvilket imidlertid er til Skade for de Paagjældende, efter som Lønningerne i Landetaten ere mindre end Lønningerne i Søetaten. Udvalget har derfor troet, at Billighed fordrede ikke at lægge blot den ene Etat til Grund, men at benytte et Middeltal hentet fra begge Etater, og som udfandtes ved at tage den højere og lavere Lønning i enhver Etat, og Gjennemsnittet af disse er det, man har lagt til Grund, saa at $\frac{2}{3}$ deraf blev Maximum. De Minima, som ere foreslaaede af Regjeringen, har man kun meget lidet rørt ved; derimod har man troet at maatte gjøre Forslag til en anden Forandring, hvorved Satserne kom til at stige noget hurtigere i de første 10 Aar, hvorom Tabellen er, end i de sidste. Det forekom os nemlig, at saaledes som Systemet forelåg, gik det aabenbart ud paa at holde de gamle Underofficerer, som allerede havde tjent i 30 Aar, saalænge i Tjenesten som muligt; Udvalget kunde imidlertid ikke antage dette for at være i og for sig hensigtsmæssigt, og de militaire Medlemmer af Udvalget være enige i, at man burde see at sørge for, at Underofficererne ikke bleve saaledes fristede til at forblive saalænge i Tjenesten, idet de, naar de havde naaet en vis Alder, vare meget mere til Byrde end til Gavn og at man overhovedet burde stræbe hen til, at de, naar de havde været i Tjenesten i 30 Aar, da i Reglen — naturligtvis Undtagelser maatte kunne finde Sted — traadte fra. Af Hensyn hertil have vi troet at maatte foreslaae en Modification i Scalaen, saa at det Tillæg, hvormed Pensionen stiger med hvert Aar, bliver noget større i det første Decennium end i det andet. Det er disse to Endringer, som ligge til Grund for det af Udvalget stillede Forslag til § 4.

David: Jeg havde ønsket ikke at tage Ordet under denne Forhandling, fordi jeg i en vis Henseende er aldeles uenig ikke mindre med Forslaget, saaledes som det er fremkommet, end med de Forandringer, dette her har undergaaet idet jeg troer, at ligesom der var en paatrængende Nødvendighed for, at der udkom en Invalidelov, hvorfor det ogsaa har været mig ubehageligt, at den ikke udkom ifjor, saaledes er der ingen saa paatrængende Nødvendighed

tilstede for, at der udkommer en Pensionsslov for Underklasserne, førend Gagerings-Reglementet for disse er fastsat, thi det er upaatvibselig en mindre rigtig Vej at gaae frem paa først at bestemme Pensioneringen og siden at fastsætte Gagerementet (Hør! Hør!), istedetfor at gaae den modsatte Vej. Jeg skal derfor heller ikke opholde mig længere derved, fordi jeg, som sagt, ikke ønsker at omtale den Deel af Loven, med hvilken jeg i det Hele taget maa være aldeles uenig, medens det dog staaer klart for mig, at det paa det nærværende Stadium ikke længere vil nytte at søge at faae Loven for denne Deels Vedkommende til at gaae tilbage. Da imidlertid det, som jeg egentlig har imod den hele Pensionering af Underklasserne, forinden et Gagerement er vedtaget, har vundet en ny Støtte ved de af Udvalget gjorte Forslag og faaer en yderligere Indflydelse derved, troer jeg ikke at burde undlade at gjøre opmærksom paa en, som det forekommer mig, ikke uvæsentlig Ulighed, som vil fremkomme ved Udvalgets Forslag, og hvorfor Regjeringens Forslag idetmindste har holdt sig fri. Denne Ulighed gjør for mig Loven endnu mindre tilgængelig, end den før var. Naar jeg seer hen paa den af Regjeringen fremsatte Scala for Pensioneringen, kan jeg vel ikke dømme om, hvorvidt den i enhver Henseende er hensigtsmæssig eller ikke, fordi jeg savner den tilbørlige Kundskab til Underklassernes egentlige Gagering, saaledes som den nu er, og endnu mere maa savne Kundskaben om, hvorledes den vil blive, naar Armeen har faaet sin endelige Organisation. Jeg vil her kun i Forbigaaende bemærke, at, forsaavidt man vil indvende, at man ogsaa har vedtaget Pensionssloven, førend man kjendte eller var enig om et heelt Gagerement for Embedsmændene, saa har jeg fra Pensionsslovens første Behandling af indrømmet dette, men det er dog langt anderledes betænkeligt, uden at gaae fra et fast Gagerement, at bestemme Pensionerne til faste Størrelser, end at bestemme dem til en vis Brøk af Gagerne; men det er det Sidste, som man har gjort i Pensionssloven af 5. Jan. 1851. Her siger man derimod: saa og saa mange Rigsdaler skal der gives i Pension, uden at man ved, hvorledes disse saa og saa